

Naslov: Ocenjujemo

Avtor: Andrej Predin

Rubrika/Oddaja: KULTURA

Žanr: RECENZIJA

Površina/Trajanje: 209,77

Naklada: 35.475,00

Gesla: FESTIVAL LUTK, LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Ocenjujemo

Gledališče

Tihožitje

režija Tin Grabnar

Lutkovno gledališče Ljubljana

★★★★★

V okviru 15. mednarodnega bienalne festivala *Lutke* je bila v sredo, 7. oktobra, v Lutkovnem gledališču Ljubljana premierno uprizorjena predstava za odrasle *Tihožitje*. V devetih prizorih so pod režijsko taktirko Tina Grabnarja oživeli nagačeni zajci. Uvodoma izvemo, kje so nagačene živali kupili, koliko so stale, kdo jih je nagačil, o nekaterih tudi, kako so poginile. Živali so pred občinstvom razstavljene v različnih pozah, nekatere postavitev, kar v svetu gačenja ni redkost, so sila morbidne in bizarne – zajec s puško v roki ali zajec, ki so mu dodali rogove. Razstavljena je tudi nagačena zajklja z mladiči. Predstava poteka v prostoru, ki spominja na delavnico. Njen tempo je spokojen, umirjen, pridušen, spoštljiv. Vsak prizor se odvija v drugem okolju, ki je položen na več metrov dolgo mizo. Gre za prepričljivo realistične makete ekosistemov od travnika do gozda, podnevi in ponoči. Nekatere makete sestavijo pred našimi očmi, druge so bile predhodno izdelane in jih zgolj položijo na mizo ter le nekoliko popravijo. Dogodke opazujemo, kot bi bili študenti medicine na vajah iz sekcije trupla. Prizori so barvno in kompozicijsko premišljeni, če bi jih v kateremkoli trenutku zamrznili, bi bili videti kot slikarske mojstrovine, postavitev za mizo pa aludira na da Vincijevo *Zadnjo večerjo*. Pod navdušujočo scenografijo je podpisana Sara Slivnik, v tranziciji zemeljskih barv ji sledijo kostumi Sare Smrajc Žnidarčič. Igralski trojec Asja Kahrmanović Babnik, Iztok Lužar in Zala Ana Štiglic skupinsko animira nagačeno žival.

Pri njenem gibanju je treba veliko spretnosti, preprijemanja in koreografsko natančnih menjav pozicij. Svojo nalogo so opravili z odliko, živali prepričljivo oživijo, obračajo uhlje, premikajo smrček in grizljajo koreninice. Njena živost je podprta z glasovi narave, brnečih žuželk in zvoki, kot sta grizljanje ali praskanje živega zajca (efekti Eduardo Raon). Vzdušje ustvarja tudi glasba Mitje Vrhovnika Smrekarja, ki po koncu vsakega prizora doživi vrsto zvočnih motenj, digitalnih prskov, napak. Te nastopijo, ko igralci izpuščijo lutko zajca, da pred nami negibno obleži. To so močni trenutki, ki pretresejo gledalca, mu ponudijo drugačno perspektivo življenja in smrti. Hkrati smo soočeni z enim izmed temeljev lutkovne umetnosti, prebuditi življenje v mrtvih predmetih. Večina prisotnih še nikoli ni bila priča tako intimnemu vpogledu v življenje zajca in ga verjetno ne bo nikoli izkusila. Zaključek predstave je domiseln in učinkovit, gledalca pretrese ter soočni s končnostjo, po njegovi želji in dometu pa lahko povzroči tudi vrsto eksistenčnih vprašanj. Na tem mestu velja pohvaliti dramaturgijo Tjaše Bertoncelej, ki je skrbno umerjena in nevsiljiva, čeprav gre za vsebinsko zahtevno predstavo, ostaja osredotočena. Obiskovalca ne pošiljuje ali usmerja, če bi bila ta meja prestopljena, bi lahko hitro zašli na polje instant duhovnosti in nastopaštva. Priporočljiva starost obiskovalcev je 16+, čeprav bi jo lahko brez težav spremljali tudi dovolj zreli osnovnošolci. Sodelovali so še lektorica Maja Cerar, lutkovni tehnolog Zoran Srđić, avtorica videa Vesna Krebs in oblikovalec svetlobe Gregor Kuhar. Predstava je koprodukcija Lutkovnega gledališča Ljubljana z murskosoboškimi in ljubljanskimi zavodom Flota.

ANDREJ PREDIN

